

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/34/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213010173
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4213010173.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci proti obžalovanému L.. J. U., U.. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 28.11.2018, sp.zn. 11T/40/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. júna 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného L.. J. U., U.., narodeného XX.X.XXXX

z a m i e t a,

pretože zistil, že nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného L.. J. U., U.. za vinného pre

- v bode I/ zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona,
- v bode II/ prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a
- v bode III/ zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

I.

v období od presne nezisteného dňa konca mesiaca marec roku 2009 až do 28. augusta 2009 v B. v byte na adrese B. ulica číslo XXX/XX, a následne tiež v období až do konca mesiaca apríl 2010 v B. na B. ulici pred obytným domom číslo XXX a tiež v objekte Základnej školy s vyučovacím jazykom maďarským na ul. U. v B., tiež na pracovisku poškodenej v budove E. T. P. v B. a tiež na pracovisku manželky kolegu poškodenej v predajni G. na U. ulici v B., spôsobil svojou, v súčasnosti už bývalej manželke I.. I. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., B. ulica číslo XXX/XX, fyzické a psychické utrpenie tým, že ju v tomto období až do 28. augusta 2009, kedy poškodená bola nútená opustiť spolu s maloletou dcérou I. P., nar. 23.05.2002, spoločnú domácnosť, nakoľko obžalovaný vymenil zámok na vchodových dverách ich bytu a museli sa presťahovať k jej príbuzným, opakovane týždenne fyzicky napádal spôsobom, že ju fackal, mykal za ramená a sácal do nej, pričom pri fyzických atakoch na ňu kričal, vulgárne jej nadával, ponižoval ju a vyhrážal sa jej, často krátko aj v prítomnosti ich spoločnej maloletej dcéry I. P., jej likvidáciou fyzickou aj spoločenskou, pričom v tomto období od 31. augusta 2009 do 04. augusta 2009 vyvesil na vchodové dvere ich spoločného bydliska v B. na B. ulici číslo XX oznam, v ktorom pre obyvateľov vchodového domu oznámil, že jeho manželka je psychicky labilná a z tohto dôvodu, aby keď ju uvidia,

oznámili to jemu alebo privolali políciu a dňa 02. septembra 2009 v čase o 18,25 hodine v Komárne pred predajňou Coop Jednota na U. ulici sa poškodenej slovne vyhrážal slovami, že raz ju aj tak zabije, a keď od nej odchádzal vo svojom aute, namieriac autom na ňu jej ešte povedal, že skape, následne v období až do konca mesiaca apríl 2010 ju naďalej psychicky týral spôsobom, že ju ponižoval a opakovane ju slovne aj písomne atakoval urážajúc ju rôznymi vulgarizmami, znevažovaním a ponižovaním jej osoby, v úmysle ponižiť ju v spoločnosti, predovšetkým na pôde základnej školy, ktorú navštevovala ich dcéra, a to pred zamestnancami školy a tiež rodičmi ostatných žiakov, ako aj na pracovisku poškodenej a na ďalších miestach a pred tretími osobami, tiež sa poškodenej opakovane vyhrážal, že jej dcéru nevráti, pričom svoje vyhrážky umocnil aj svojim konaním tak, že dcéru matke niekoľkokrát nevrátil v súdom stanovenom čase, čím v nej vyvolal obavy, strach a úzkosť, že svoje vyhrážky aj uskutoční, a ktoré konanie spôsobilo u poškodenej vznik syndrómu týranej osoby,

II.

v presne nezistenom čase v období od 02. októbra 2009 až do jari 2010 v B. vo svojom byte na adrese B. ulica číslo XXX/XX, obžalovaný ako otec maloletej I. P., nar. 23.05.2002, učil svoju maloletú dcéru používať rôzne vulgárne a hanlivé výrazy, ako „hlúpy, kokot, nenormálny, piča, sprostý, neokrôchaný, zlomyseľný, hnusný“, pričom týmito hanlivými výrazmi označoval predovšetkým matku maloletej, ďalej tým, že navádzal svoju maloletú dcéru pod príslubom odmeny k tomu, aby ukradla veci rôzneho druhu z bytu svojej matky, ako aj tým, že pred svojou maloletou dcérou, prostredníctvom Barbie bábik hrával hry s jasným a zreteľne rozpoznateľným sexuálnym motívom, hoci tieto hry vyvolávali v maloletej pocity úzkosti a hanlivosti, s čím sa maloletá dcéra na jar v roku 2010 a v nasledujúcom období zverila svojej matke ako aj psychológovi Centra pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie,

III.

v období od mesiaca máj roku 2010 až do začiatku letných mesiacov roku 2012 v B. v byte na adrese B. ulica číslo XXX/XX a tiež v S. na W. ulici v byte číslo XXX/X spôsoboval svojej maloletej dcére I. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. L., U. ulica číslo XXXX/XX, prechodne bytom W., U. číslo XX, fyzické a psychické utrpenie tým, že ju počas uvedeného obdobia od mesiaca máj roku 2010 do konca roka 2011 v dňoch určených pre styk obžalovaného ako otca dieťaťa s týmto dieťaťom v zmysle občiansko-súdneho rozhodnutia, a to každý párný víkend a každú stredu v týždni v čase od 15.00 hodiny do 18.00 hodiny, v období mesiacov január až marec roku 2012 počas súdom upravených návštev u obžalovaného každý nepárný týždeň v čase od nedele od 18.00 hodiny do nasledujúcej nedele do 18.00 hodiny a napokon od mesiaca marec až do začiatku letných mesiacov roku 2012 každý párný víkend a každú stredu v čase od 15.00 hodiny do 18.00 hodiny, opakovane fyzicky napádal spôsobom, že ju bil rukou po hlave, ťahal ju za vlasy, mykal za ramená a sácal do nej, pričom pri fyzických atakoch na ňu kričal, že ich všetkých pozatvára, zatváral ju v izbe a nedovolil jej z izby vyjsť, ťahal ju za vlasy až von z bytu a nechal ju stáť na chodbe, vyčítal jej jej vlastné vyjadrenia, ktoré údajne použila pred psychológom pri jej psychologickom vyšetrení, predvádzal jej rôzne hádky a výstupy, ku ktorým dochádzalo v súdnych pojednávaniach medzi ním a jej matkou, s ktorou bol v rozvode konaní a v konaniach o úprave rodičovských práv a povinností, pričom viackrát dehonestoval, ponižoval a nadával na jej matku v uvedených simuláciách jej výstupov, znemožňoval jej telefonický styk s matkou, obviňoval ju za problémy v rodine, opakovane ju tým vystavoval strachu a stresu, ktorý stav v maloletej dcére vyvolával rôzne neurotické prejavy, počnúc od hysterického plaču, cez hryzenie si pier, a tiež písacích pier, nakrúcania si vlasov na prsty svojich rúk až po žalúdočné problémy, bolesti brucha a zvracanie a odmietavého postoja k stretnutiam s obžalovaným, ktoré obžalovaný často krát riešil jej násilným odtiahnutím za ruky, ktoré konanie spôsobilo u maloletej potrebu opakovaných návštev u psychológa a detského psychiatra, tiež nariadenie medikamentóznej liečby jej citovej subdeprivácie a neurózy, podľa znalca vzniknutej v priamej príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, jej otca.

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona, aplikujúc § 38 odsek 2 a § 41 odsek 1, 2 Trestného zákona a § 39 odsek 1, 3 písmeno d/ Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienenečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona stanovil skúšobnú dobu 3 roky.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno i/ Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychologickému poradenstvu.

Proti tomuto rozsudku, všetkým jeho výrokom, ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný. V jeho písomných dôvodoch (predložených prostredníctvom obhajkyne) namietal odôvodnenie napadnutého rozsudku tak z pohľadu jeho skreslenosti pri popise dôkazov vykonaných súdom I. stupňa na hlavnom pojednávaní, ako i z pohľadu kvality vysporiadania sa s dôkaznou situáciou súdom I. stupňa, v dôsledku čoho súd I. stupňa dospel k nesprávnemu záveru, ktorý odzrkadlil vo výroku o jeho vine. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vyplýva, akoby všetci svedkovia (s výnimkou jeho rodinných príslušníkov) vypovedali v jeho neprospech a usvedčili ho zo spáchania žalovaných skutkov. Zdôraznil, že spáchanie žalovaných skutkov počas celého trestného stíhania popieral a vo svojich výpovediach vždy uvádzal tie isté skutočnosti a svoje tvrdenia vždy podložil konkrétnymi dôkazmi. Poukázal na rozpory vo výpovediach poškodenej, svedkov, znalcov, na príčiny rozvratu ich manželstva - nekúpili väčší byt, motívy jeho konania - chcel byť plnohodnotným rodičom a v čo najväčšom rozsahu sa podieľať na výchove dcéry, a motívy konania poškodenej - bývalej manželky, na pomstu a útoky vo všetkých oblastiach života (trestné oznámenia, súdne konania v civilných veciach, nepríjemnosti v základnej škole, na jeho pracovisku a iné) a najmä na manipuláciu s dcérou so zjavným motívom poškodiť ho. Podrobne sa vyjadril ku všetkým výpovediam poškodených, svedkov, znalcov a listinným dôkazom.

Súd I. stupňa sa s jeho námietkami voči jednotlivým dôkazom nevysporiadal a svoje rozhodnutie odôvodnil tak, ako keby v konaní neboli zistené žiadne pochybnosti o tom, že žalované skutky sa stali. Poukázal na základné zásady trestného konania, v zmysle § 2 odsek 4, 10 Trestného poriadku, s dôrazom na zásadu prezumpcie neviny a s ňou súvisiacu zásadu in dubio pro reo a zásadu náležitého zistenia skutkového stavu a zásadu vyhľadávaciu s hodnotiacom záverom, že súd I. stupňa sa týmito zásadami dôsledne nespravoval.

Nadalej tvrdí, že je nevinný a že sa stal obeťou toho, ako možno jednotlivé skutkové diania vykrúcať, manipulovať svedkov, klamať a spochybňovať pravdivosť dôkazov. Je obeťou toho, že bojoval za zachovanie manželstva, s rozvodom súhlasil až potom, keď manželka odmietla obnoviť ich spolužitie. Chcel byť plnohodnotným rodičom a v čo najväčšej miere sa podieľať na výchove dcéry. Po zmene zákona o rodine medzi prvými podal návrh, aby súd nariadil striedavú osobnú starostlivosť o dcéru. A vtedy nastal moment, „že ho treba úplne zničiť, dokázať, že nie je schopný vychovávať svoju dcéru“. Súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku na 19. strane uviedol, že „súd je toho názoru, že obžalovaný jednoducho nevedel stráviť, že manželka ho opustila a podala návrh na rozvod. On zrejme z tejto situácie chcel vyjsť ako víťaz. Neuvedomil si však jedno, a to, že svojim správaním ako zraňuje svoje dieťa...“ Hodnotenie dôkazov však podľa neho malo byť opačné. Poškodená - jeho bývalá manželka sa nevedela zmieriť s tým, že sa jej nepodarilo obrať ho o majetok (keď zistil, že tajne kúpili byt na meno jej sestry, ktorá trvalý pobyt má vo F. L., dlhodobo žije a pracuje v Budapešti a nepochybne byt z ničoho nič kúpila pre seba, prestal poškodenej dôverovať a odmietol kúpu väčšieho bytu; ak by návrh na rozvod podala po kúpe bytu, nárokovala by vyplatenie polovice hodnoty bytu) a tiež s tým, že bol úspešný v konaní o nariadení osobnej striedavej starostlivosti oboch rodičov.

Poškodená o tom, že ju fyzicky a psychicky týral až do novembra 2010 nikomu nehovorila, nikomu sa nestážovala, nemá žiadny záznam v zdravotnej dokumentácii ani v záznamoch o pohovoroch na ÚPSVaR. Trestné oznámenie, ktoré podala dňa 23.11.2010 bolo jej bezprostrednou reakciou na to, že dňa 10.11.2010 podal návrh na začatie konania o úpravu výkonu práv a povinností k maloletému dieťaťu, v ktorom žiadal dcéru zveriť do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Podanie tohto trestného oznámenia považuje za účelové. Postavené na vykonštruovaných veciach, ktoré zneužila na dosiahnutie svojich cieľov, aby dcéra nebola zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, maloletú zmanipulovala a na vykonštruovaných dôkazov dosiahla, aby medzi ním a dcérou vznikol negatívny vzťah.

Hoci súd I. stupňa nepochybne vykonal rozsiahle dokazovanie, nesúhlasí s tým, že pri konkretizácii výpovedí jednotlivých svedkov uviedol iba skutočnosti, ktoré svedčia v jeho neprospech. Na stranách 5 až 15 rozsudku sú opísané výpovede 26 svedkov, z toho výpovede 20 svedkov vyhodnotil tak, že ich výpovedami bolo „nepochybne preukázané, že skutky sa stali tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku a dopustil sa ich obžalovaný.“

Podľa jeho názoru nepostupoval dôsledne podľa § 168 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na

vykonanie ďalších dôkazov a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

V podrobnostiach, aj citáciami relevantných častí výpovedí svedkov (resp. iných dôkazov) konfrontoval odôvodnenie napadnutého rozsudku s dôkazným stavom s dôrazom na tie časti dokazovania, s ktorými sa súd I. stupňa nevysporiadal pri hodnotení dôkazov.

Takto z výpovede svedkyne L.. G.R. vyplýva i to, že z rozhovoru maloletej poškodenej mala dojem, ako keby to bolo už dopredu nachystané. Chýbal jej očný kontakt. Myslí si, že otec mal veľký záujem o dieťa, chcel sa zúčastniť na jeho výchove. Keď chceli prešetriť pomery u matky, ktorá v tom čase bývala u svojich rodičov vo F. L., ona začala na nich kričať a potom starý otec na nich útočil vulgárne.

Zo znaleckého posudku Mgr. Karoly Mailingovej zdôraznil, že jej záverom bolo, že poškodenej „mohla“ zažiť udalosti, ktoré uviedla vo svojej výpovedi. K prítomnosti u nej konštatovaného syndrómu týranej osoby uviedla, že spätne k obdobiu žalovaného skutku sa nevie vyjadriť k jej prežívaniu. Syndróm jej tak nemusel vzniknúť v príčinnej súvislosti s jeho konaním ale i v neskoršom období, keď už nežili spolu. Znalčka tiež zrejme nebola oboznámená s jeho výpoveďou, pretože inak by v posudku poukázala i na jeho výpoveď.

Súd I. stupňa na to neprihliadol ani neodôvodnil odmietnutie jeho návrhu na zabezpečenie kontrolného znaleckého posudku ústavom, najmä na zistenie, či po uplynutí vyše dvoch rokov sa dá zistiť kedy a z akých dôvodov vznikli u poškodenej symptómy syndrómu týranej osoby, ako aj jeho návrh na skúmanie, či mám sklony k agresivite.

Poukázal na svedeckú výpoveď PhDr. Kataríny Haidovej a jej posudok, podľa ktorého matka má tendenciu k subjektivistickému nastaveniu, jej správanie je motivované neuspokojenými túžbami, pričom tolerancia voči neúspechu je nízka. V priebehu vyšetrovania bolo dieťa bez náznakov úzkosti, prirodzene, spontánne komunikovalo s otcom bez prítomnosti matky. Dieťa má tendenciu manipulovať s dospelými, presadzovať svoju vôľu, trestať ich a pragmaticky kalkulovať u koho má aké výhody. Dieťa prezentovalo iný obraz o otcovi, než prezentovalo pri priamom kontakte s ním. Striedavú starostlivosť odporučila.

Znalec PhDr. Peter Molnár na hlavnom pojednávaní tiež uviedol, že mu vadí, že nikdy nehovoril s otcom, vždy chodila matka, teda jeho informácie boli jednostranné. Keď povedal vyšetrovateľke, že treba volať aj otca, tak povedala, že to nie je potrebné. Jeho závery sú pritom v úplnom rozpore so závermi znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej.

Svedkyňa L.. F. R. uviedla, že v jeho byte videla jedno spokojné dieťa, maloletá sa správala prirodzene k otcovi, k vplyvu hier s barbie bábikami na maloletú uviedla, že pri jednej konzultácii sa to nedá zistiť, pripadalo jej to že „scénu prehrala ako naučenú.“ K spôsobu ako mal maloletej ubližovať, jej maloletá uvádzala, že na ňu kričal, zakazoval jej veci, zakazoval jej telefonovať s mamou, fyzické útoky nevie či spomínala, O týraní otcom má poznatky len z rozprávania matky dieťaťa.

Svedok I.. T. K. je nevhodný, keď bolo na hlavnom pojednávaní preukázané, že klamal ohľadne e - mailu, ktorý preukázateľne zaslal jeho (obžalovaného) zamestnávateľovi.

Maloletá poškodenej okrem iného uvádzala, že spoločné rodinné slávnosti neboli, nedostávala žiadne darčeky a ak predsa boli, tak sa ich nezúčastnila s oboma rodičmi, pritom z ním predložených listinných dôkazov aj vo forme fotodokumentácie vyplývajú informácie o ich spoločnom živote od januára 2009 do jesene 2012, o tom ako trávili spoločný čas spôsobom, ktorý nekorešponduje s výpoveďou jeho dcéry. Teda tieto klamlivé historicky si nevymyslela maloletá, ale ju na túto odpoveď pripravili. Znalci a svedkovia potvrdili, že chybou bolo, že do riešenia konfliktov vtiahli dcéru.

Ďalším príkladom vtiahnutia dcéry do konfliktov je to, že hovorí o nejakej korešpondencii s pánom riaditeľom, pričom on mu nedoručil žiadne písomnosti, poukazujúc na súvislosti, ktoré potvrdila svedkyňa V. V. (triedna učiteľka) vypovedajúc výslovne, že jeho správanie nebolo ani arogantné ani ponižujúce. Práve poškodenej dala rodičom podpisovať nejaký papier - čestné prehlásenia (č.l. 594 a 595) a ona podala na neho sťažnosť riaditeľovi školy S. N.. Dcéra v tejto výpovedi uviedla a konštatovala ako skutočnosť, že sa uchádzal o nejaké miesto vedúceho strediska na miestnej univerzite v B.. Tento dôkaz nesporne preukazuje skutočnosť, že poškodenej a jej blízki manipulovali s maloletou, klamali dcérku, pretože on o ničom nevedel a celý prípad si vymyslel I.. T. K., ktorý zo svojho pracoviska zaslal e-mail dekanovi Obchodnej fakulty Ekonomickej univerzity v Bratislave, lebo chcel vedieť či on (obžalovaný) podal výpoveď a tvrdil, že sa uchádza o uvoľnené miesto.

Okolnosti kladené mu za vinu, resp. v jeho neprospech uvádzané poškodenej napokon nepotvrdili ani svedkovia Svedok S. N. (riaditeľ školy), S. R. (zástupkyňa riaditeľa školy), V. B. (vychovávateľka školskej družiny) ani L.. K. P. (dcérina učiteľka) a nemožno ich vyvodit' ani z výpovedí I. B. (psychologičky), I. F. (kolegu poškodenej), J. N. (upratovačky na základnej škole), Y. U. (dôverníčky ich vchodu) a W. B. (obyvateľky ich vchodu), ktorí nepotvrdili jeho konflikty s poškodenej počas ich spolužitia.

Podľa jeho názoru nielenže nebol na základe výpovedí týchto svedkov plne usvedčený, ale veľká časť tvrdení uvedených vo výrokovvej časti rozsudku bola plne vyvrátená a spochybnená.

Ak súd I. stupňa je toho názoru, že výpovede jeho rodinných príslušníkov (dvoch farárov a dvoch pedagógov) nepovažuje za vierohodné vzhľadom na príbuzenský vzťah k nemu, potom na základe rovnakej argumentácie sa dajú spochybníť aj výpovede všetkých rodinných príslušníkov poškodenej, teda jej rodičov, sestry, brata, o ktorých sa dá rovnako povedať, že majú záujem na výsledku trestného konania, pretože tak brat, ako aj jej otec atakovali neho (obžalovaného) aj fyzicky v žalovanom období zrejme na podnet poškodenej.

V ďalšom sa v podrobnostiach vyjadril k skutkovému stavu, v konfrontácii žalovaných (a aj súdom I. stupňa vo výroku o vine napadnutého rozsudku ustálených) skutkových okolností s dôkazným stavom hlavného pojednávania.

Poznamenal, že dňa 28.08.2009 ho poškodená udrela a spôsobila mu odreninu ľavej ušnice. Vyhľadal lekára a ona sa odsťahovala. Dňa 02.09.2009 došlo k incidentu na ulici L. T., brat poškodenej a J. F. nemu a bratovi sa snažili zabrániť v jazde, rozbili okno na aute, udierali ho a vyhrážali sa mu. Až na druhý deň, t.j. 03.09.2009 vymenil zámok na dverách bytu a vyvesil oznam v schodišti na dverách bytu. Poškodená vedela o tom, že o tomto útoku podal trestné oznámenie. Dňa 03.09.2009 vyhľadala chirurga a uviedla, že dňa 02.09.2009 musela odskočiť pred jeho autom prudkým pohybom a následne ju začala bolieť drieková časť tela a brucha. Ako protiopatrenie podala proti nemu trestné oznámenie, ktoré bolo odovzdané na priestupkové konanie, ktoré z dôvodov rozporov medzi výpoveďami poškodenej, jej brata a svedkov bolo zastavené. Napriek týmto skutočnostiam skutkovo je v rozsudku daný incident opísaný tak, že keď odchádzal vo svojom aute, namieriac autom na poškodenú ešte jej povedal, že skape. K žiadnemu takému incidentu nedošlo.

K časti o formách psychického a fyzického ubližovania poškodenej počas ich spolužitia - žiadny svedok nevidel, že by jej ublížil, susedia nepočuli žiadne hádky, svedkovia, ktorí majú vedomosti o týchto tvrdeniach, počuli to od poškodenej. Aké bolo ich spolužitie od januára 2009 do 28.08.2009 svedčia listinné dôkazy - list vlastníctva o kúpe záhrady a chatky, žiadosť o úver v OTP banke na kúpu väčšieho bytu, fotodokumentácia o účasti na lyžovačke, wellnes pobytoch, dovolenke pri mori a pobytoch u jeho rodičov. Takže fyzicky nie je možné, že poškodenú „opakovane týždenne napádal, fackal ju atď.“

K jej poníženiu na pôde základnej školy sa vyjadril v súvislosti s výpoveďou triednej učiteľky V. V. Svedkovia S. Q., J. P. P., I. F. jeho správanie sa na pracovisku poškodenej neopísali tak, že na ňu kričal, vulgárne jej nadával, ponižoval ju.

Poškodená dňa 08.09.2009 podala návrh na rozvod, v ktorom ako dôvody rozvratu manželstva neoznačila žiadne týranie, ktoré podľa rozsudku malo trvať už od jarných mesiacov roku 2009, ale uviedla, že zistila, že jej bol neverný, ak nesúhlasila s jeho názorom, tak ju arogantne urážal a 4-krát ju vážne fyzicky inzultoval. Nikdy ju nepovažoval za rovnocennú partnerku.

V rozsudku je uvedené, že oznam vyvesil v období od 31. augusta 2009 do 04. augusta 2009 (nejde o chybu v písaní, aj na pojednávaní dňa 28.11. 2018 rozsudok bol vyhlásený v tomto znení, v obžalobe je ... do 4. septembra). Oznam však vyvesil dňa 03.09.2009. Poukazuje na obsah konania vedeného na Okresnom súde Komárno sp.zn. 10C/134/2010 o ochranu osobnosti, v ktorom podľa požiadaviek právneho zástupcu poškodenej vyvesil ospravedlnenie, poškodená svoj návrh vzala späť a konanie bolo zastavené.

Ďalej sa jej mal vyhrážať a dcéru niekoľkokrát nevrátiť v súdom stanovenom čase, pričom to bolo práve opačne. Poškodená viackrát neumožnila, aby dcéra v súdom stanovenej dobe bola u neho. Dcéra raz ešte sa nechcela vrátiť k matke, situáciu riešil tak, že odišli na kuratelu, odkiaľ jej zavolali a potom ju vrátil matke. Uznesením Okresného súdu Komárno sp.zn. 7EM/2012-40 zo dňa 17.06.2013 súd uložil matke maloletej poriadkovú pokutu vo výške 100 eur za to, že nerešpektovala rozhodnutie súdu o styku s maloletou.

V bode II. rozsudku je uvedené, že v období od 02. októbra 2009 do jari 2010 učil dcéru používať vulgárne a hanlivé výrazy... navádzal ju pod príslubom odmeny k tomu, aby ukradla veci rôzneho druhu z bytu svojej matky... prostredníctvom Barbie bábik hrával hry s jasným a zreteľne rozpoznateľným sexuálnym motívom... - viacerí svedkovia potvrdili, že o týchto skutočnostiach dcéra hovorila iba v prítomnosti matky, správala sa tak, aby sa to páčilo mamičke, hovorila o naučených veciach.

Ku skutku v III. bode rozsudku udáva, že jeho styk s dcérou od septembra 2009, odkedy nežili v spoločnej domácnosti, až do jesene 2011 bol úplne bezproblémový. Problémy sa začali objavovať až po pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 19.10.2011, na ktorom vyšlo najavo, že všetky zúčastnené strany (ÚPSVaR, znalec, svedkovia) sa kladne vyjadrili k vhodnosti nariadenia striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Okresný súd Komárno uznesením č.k. 9P/360/2010-365 zo dňa 19.01.2012 jeho návrhu vyhovel, maloletú zveril do striedavej starostlivosti oboch rodičov. Krajský súd v Nitre na základe

odvolania matky maloletej uznesením č.k. 7CoP/12/2012-458 zo dňa 12.03.2012 zamietol jeho návrh a konanie prerušil až do právoplatného skončenia jeho trestného stíhania.

Je toho názoru, že súd I. stupňa nepostupoval dôsledne podľa § 168 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Súd I. stupňa pri hodnotení dôkazov neuviedol akým spôsobom sa vysporiadal s ním uvedenými námietkami o tom, že v žalovanom období poškodená nehovorila o žiadnom týraní, svedkovia, o ktorých skutočnostiach sa dozvedeli iba sprostredkovane, najmä znalkyňa Mgr. Karola Majlingová vo svojej výpovedi uviedla, že poškodenú vyšetrila v novembri 2011 a či syndróm týranej osoby sa prejavoval u poškodenej už v roku 2009, k čomu sa nevie vyjadriť.

Vykonaným dokazovaním nebolo nepochybne dokázané, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v rozsudku a jeho konaním v žiadnom prípade neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov, za ktoré bol odsúdený. Nebola naplnená subjektívna stránka zločinu týrania blízkej osoby a prečinu ohrozenia mravnej výchovy mládeže, a to že úmyselným konaním mal spáchať skutky uvedené vo výrokovej časti rozsudku, objektívna stránka, príčinná súvislosť medzi jeho konaním a následkom, ktorý prezentovala poškodená. Jeho konaním nedošlo k fyzickým, verbálnym útokom takej intenzity, ktorá by bola potrebná pre naplnenie skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby a prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže.

Poukazuje na platnú judikatúru: uznesenie Krajského súdu Nitra, sp.zn. 2To/90/2017 zo dňa 11.04.2018 a uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 3To/7/2018 zo dňa 14. 02.2018 (ktoré aj pripája v prílohe).

Vzhľadom na vyššie uvedený skutkový a právny stav navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku a podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku ho oslobodil spod obžaloby (resp. oboch obžalôb).

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného, obžalovaný (aj prostredníctvom obhajkyne) zotrval na podanom odvolaní a jeho písomnej argumentácii v celom rozsahu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra, hodnotiac napadnutý rozsudok ako zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd dokazovanie doplnil len oboznámením ním zadovážených listinných dôkazov - dostupných lustrácií, z ktorých nevyplynuli zmeny v osobných pomeroch obžalovaného resp. iné relevantné informácie neznáme už súdu I. stupňa v čase vyhlásenia rozsudku.

Pokiaľ sa poškodená písomne vyjadrila k odvolaniu obžalovaného a tento na vyjadrenie reagoval na verejnom zasadnutí, obsah týchto vyjadrení nevybočil z emotívneho rámca vzájomnej komunikácie medzi nimi, ktorým bol postihnutý i doterajší priebeh posudzovaného trestného konania.

Z vyjadrenia obžalovaného k aktuálnemu stavu komunikácie s poškodenými - jeho dcérou i bývalou manželkou, v podstate vyplynulo, že dlhodobo nežijú spolu a bližší kontakt neudržiavajú.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní rozsiahle dokazovanie v rozsahu dostatočnom na meritórne rozhodnutie, zistil skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (§ 2 odsek 10 Trestného poriadku) a pri vykonávaní dôkazov sa nedopustil takých chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku. Dôkazy podstatné pre náležité zistenie skutkového stavu veci boli vykonané zákonným spôsobom, tieto vyhodnotil v súlade s § 2 odsek 12

Trestného poriadku, pričom zistený skutkový stav aj správne právne posúdil. Procesne sa nedopustil takých pochybení, ktorým by utrpela zákonnosť posudzovaného trestného procesu, pri zachovaní zásady kontradiktórnosti konania i práva obžalovaného na obhajobu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s § 168 odsek 1 Trestného poriadku v dostatočnom rozsahu i kvalite, poukazujúc na podstatné momenty vykonaného dokazovania, uviedol i úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov, dospejúc skutkovo i z pohľadu právnej kvalifikácie k výroku o vine formulovanom v napadnutom rozsudku a z jeho, hoci stručných, ale inak vecne správnych i logických úvah, vyplýva, že sa vysporiadal aj s obranou obžalovaného v tom smere, prečo ju hodnotil ako vyvrátenú vo veci vykonanými dôkazmi.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného, odvolací súd neakceptoval ako dôvodné poukazy na nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku len z toho dôvodu, že súd I. stupňa nereagoval v konkrétnostiach jednotlivu na každú skutkovú situáciu, ktorá bola predmetom dokazovania a jej obhajobné vysvetlenie obžalovaného a svoje úvahy pri hodnotení otázky viny obžalovaného na strane 18 - 19 napadnutého rozsudku formuloval v istej miere zovšeobecnenia. Tieto úvahy totiž nemožno vnímať mimo kontext poukazu na jednotlivé dôkazy súdom I. stupňa na stranách 4 - 18 napadnutého rozsudku (v rámci jeho odôvodnenia), z ktorých súd I. stupňa vyseletoval podstatné trestnoprávne relevantné momenty, najmä z pohľadu výpovedí svedkov, očistiac ich od hypotéz, domnienok a iných vlastných subjektívnych foriem vnímania vzájomného (pôvodne manželského) vzťahu medzi obžalovaným a poškodenou a ich vzťahu k ich dcére - maloletej poškodenej, ktoré sa nepochybne vo viacerých aspektoch nezaobišli i bez viacerých protirečivých vyjadrení, zjavne pod vplyvom emócií alebo vzťahu k jednotlivým protagonistom konfliktu - obžalovanému alebo poškodenej.

Uvedenou optikou vnímajúc napadnutý rozsudok, odvolací súd ho nehodnotí ako arbitrárny, naopak v celom kontexte ho hodnotí ako vecne správny s logicky formulovanými závermi v skutkových i právnych otázkach, z ktorého dôvodu na jeho odôvodnenie odkazuje bez potreby jeho opakovania.

Ako aj z odvolacích námietok vyplýva, tieto nevybočujú z rámca už v predchádzajúcom priebehu konania formulovanej obrany a vyjadrení obžalovaného a odvolaním sa v podstate domáha iného spôsobu hodnotenia jednotlivých dôkazov i v ich vzájomných súvislostiach prezentujúc vlastné predstavy hodnotenia dôkazného stavu, najmä spochybňujúc tie dôkazy, ktoré ho svojou povahou a obsahom usvedčujú zo žalovaných trestných činov.

Nie je však súčasťou práva na spravodlivý súdny proces aj právo na hodnotenie dôkazov podľa predstáv obžalovaného ako procesnej strany v trestnom konaní.

Zásadným obhajobným (aj odvolacím) argumentom obžalovaného je zjavne spochybňovanie hodnovernosti poškodenej - jeho bývalej manželky a maloletej poškodenej - jeho dcéry, ktoré ho v popise trestnoprávne relevantných okolností usvedčili z protiprávneho konania, nachádzajúceho svoj odraz vo výroku o vine, jeho troch bodoch, ktoré zodpovedajú právnej kvalifikácii týchto skutkov, v dvoch prípadoch ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby (diferencovane voči jeho bývalej manželke a dcére) a prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže (vo vzťahu k maloletej poškodenej) v zmysle zákonných ustanovení napadnutého rozsudku (podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania jednotlivých skutkov).

Obe priame svedkyne žalovaných foriem konania pritom boli podrobené znaleckému psychologickému dokazovaniu (maloletá dokonca opakovane), pričom zo znaleckých záverov - psychologov (PhDr. Molnára a Mgr. Majlingovej) nevyplývala pochybnosť o schopnosti poškodených náležite vnímať prežitú realitu a túto aj v súlade so skutočnosťou i verbálne reprodukovať a žiaden z uvedených znalcov nevyslovil pochybnosti o hodnovernosti výpovedí poškodených.

Znalkyňa Mgr. Majlingová dokonca vo vzťahu k poškodenej - bývalej manželke obžalovaného konštatovala i zistenie symptómov, ktoré naplňajú pojem syndrómu týranej osoby, ktorý ani nie je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a týranej osoby, avšak zvyšuje jeho závažnosť z pohľadu škodlivého následku na obeti.

Pokiaľ v tomto smere obžalovaný žiadal prehodnotiť jej závery tzv. kontrolným znaleckým posudkom, na takýto postup nebol dôvod, pretože nevznikli pochybnosti o správnosti znaleckých záverov znalkyne. Samotná skutočnosť, že znalkyňa vypracúvala posudok už v čase, keď obžalovaný a poškodená nežili v spoločnej domácnosti, takýto postup neodôvodňuje, pokiaľ nevznikne dôvodné podozrenie, že by poškodená uvedenú následky na psychickom zdraví mohla utrpieť konaním inej osoby ako obžalovaného (napr. v dôsledku násilného konania zo strany jej nového partnera a pod.), avšak takéto zistenia, ani len indície, v uvedenom smere, ktoré naznačuje obžalovaný, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ sa znalkyňa k samotnému týraniu (či k nemu došlo) vyjadrila spôsobom pravdepodobnostným (resp. tak, že poškodená mu „mohla“ byť vystavená), takéto vyjadrenie je logické v svetle toho, že otázku, či došlo k trestnému činu môže relevantným spôsobom v trestnom konaní zaujať len súd (nie znalec).

Takisto o správnosti znaleckých záverov PhDr. Molnára (vo vzťahu k maloletej poškodenej) nevznikli pochybnosti. Spôsob jeho znaleckého skúmania je v jeho kompetencii (neurčuje ho vyšetrovateľ, pokiaľ ide o námietku, že sa pred ním k veci nevyjadril obžalovaný), ktorý ani s ohľadom na nízky vek maloletej v čase výsluchov (ktoré boli obrazovo - zvukovým záznamom zdokumentované, i za prítomnosti menovaného znalca) nevysslovil závery v tom zmysle, že by jej výpovede niesli znaky naučenosti a teda jej manipulácii o tom akým spôsobom má vypovedať.

Zo spektra svedkov (vyjadrujúcich v tomto smere svoje postrehy a pocity) možno priznať relevanciu výpovedi svedkyne PhDr. Kataríny Haidovej, ktorá ako znalkyňa vypracúvala v inej právnej veci (starostlivosti o maloletých) znalecký posudok so zameraním sa na vhodnosť tzv. striedavej starostlivosti, avšak namiesto je zdôrazniť, že v tejto trestnej má postavenie svedkyne (nie znalkyne) a jej skorší znalecký posudok je listinným dôkazom, ale najmä treba uviesť, že menovaná skúmala maloletú poškodenú ako znalkyňa v čase a za okolností sledujúc iný účel než sledovaný v tomto trestnom konaní, ktorej závery sú navyše kompatibilné aj so znaleckým posudkom PhDr. Molnára v tých intenciách, že aj v jeho spôsobe hodnotenia vzťahu maloletej k rodičom je zrejmy jej ambivalentný vzťah, ktorý napokon korešponduje aj s postrehmi svedkyne L. I. B. (psychologičky Centra pedagogicko - psychologických služieb v Komárne), ktorú matka s maloletou navštívila a ktorá aj absolvovala s maloletou viacero sedení v relevantnom období, z výsledkov ktorých okrem iného podľa jej vyjadrení nezistila žiadne signály, ktoré by naznačovali, že by maloletá uvádzala nepravdu o skutočnostiach ňou uvádzaných k nevhodným formám správania zo strany jej otca (pokiaľ ide napr. o hru s bábikami) a aj otca na nevhodnosť takéhoto správania upozornila. Teda tiež nehodnotila maloletú ako nehodnovernú, zmanipulovanú matkou proti otcovi.

Zdôraznenie tejto svedeckej výpovede, ktorú v celom jej kontexte nemožno hodnotiť na prospech obžalovaného - hoci aj túto obžalovaný hodnotí selektívne, vysvetľujúc si ju spôsobom zdánlivo zapadajúcim do konceptu jeho obhajobných tvrdení, rovnako ako i ďalšie svedecké výpovede, na ktoré v podrobnostiach v odvolaní poukázal - je namiesto preto, že ide psychologičku s dlhodobším pôsobením a teda i možnosťou sledovania správania sa maloletej, dokonca v dlhšom časovom rámci než mal zjavne k dispozícii i sám znalec PhDr. Molnár.

Ostatní vo veci vypočutí svedkovia (hoci ide o početnú skupinu) nemali byť priamy svedkami konania obžalovaného, ktoré sa malo udiať najmä v spoločnej domácnosti s poškodenými, v rôznych i skutkovo diferencovaných obdobiach, preto ich výpovede nepresahujú hodnotu nepriamych dôkazov.

Napriek tomu svedecké výpovede poškodených nezostali dôkazne osamotené v usvedčení obžalovaného z inkriminovaného konania ani z pohľadu nepriameho potvrdenia výpovedí poškodených viacerými svedkami, na ktoré poukázal i súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, či už vo vzťahu k maloletej poškodenej ide o svedkov - pedagogických pracovníkov popisujúcich negatívne stavy a správanie maloletej poškodenej v spojení s odmietaním pobytu u otca (obžalovaného) v rámci súdnej úpravy styku rodičov s maloletou (svedkyne B., P.) alebo kolegov z práce vo vzťahu k poškodenej - bývalej manželke obžalovaného, ktorí potvrdzovali aj viditeľné známky násillia na poškodenej (modriny, monokle) v súvislosti s vyjadreniami poškodenej, z ktorých bolo zrejmé, že ide o následky v súvislosti s negatívnym manželským spoložitím alebo formy verbálnej agresie obžalovaného k poškodenej, ktorých boli sami svedkami (svedkovia Q., P. P., F. alebo manželka K.).

Rozchod obžalovaného s poškodenou potom už len periférne dotvára i v inom (civilnom) konaní dokázaná skutočnosť - o zásahu obžalovaného do osobnostných práv poškodenej v súvislosti s oznamom, ktorý obžalovaný vyvesil spôsobom znevažujúcim poškodenú v jej sociálnom okolí, minimálne na úrovni obyvateľov bytového domu, nimi pôvodne spoločne užívanom, kde na rozdiel od výpovedí svedkov, ktoré si možno z pohľadu rétorických odbočiek vysvetľovať subjektívne spôsobom rôzne, ako to činil obžalovaný - nebolo možno spochybníť a preto uvedenú skutočnosť ani sám obžalovaný nepopieral, hoci i na uvedenú situáciu produkoval vlastnú verziu výkladu priebehu udalostí, ktorá by uvedený čin mala ospravedlniť.

Na tom nič nemení z pohľadu podstaty konania obžalovaného ani výlučne formálne pochybenie súdu I. stupňa v skutkovej vete napadnutého rozsudku v dátume vyvesenia tohto oznamu, v ktorej uviedol už z logiky neprípustný časový rozsah „od 31.08.2009 do 04.08.2009“ keď i z dokazovania vyplýva, že oznam mal byť vyvesený „do 04.09.2009“, hodnotiac toto pochybenie preto ako nespôsobujúce naliehavosť potreby len z toho dôvodu zasahovať zrušujúcim výrokom do výroku o vine obžalovaného.

V reakcii na obhajobné tvrdenia a súčasne aj odvolacie námietky obžalovaného tak v súhrne možno konštatovať, že pokiaľ obžalovaný spochybňoval hodnovernosť proti nemu svedčiacich dôkazov, tak priznal jeho bývalej manželke schopnosť zmanipulovať nielen ich spoločnú dcéru, ale aj znalcov - psychologov a celé spektrum svedkov, ktorí hoci nepriamo, ale spôsobom zapadajúcim do výpovedí oboch poškodených, potvrdzovali pravdivosť ich výpovedí, čomu ani odvolací súd, v zhode s hodnotiacimi závermi učinými súdom I. stupňa, neuveril.

Na podklade uvedeného odvolací súd konštatuje, že v posudzovanom trestnom konaní bol tak zabezpečený dostatočný objem i kvalita dôkazov, na podklade ktorých možno bez dôvodných pochybností ustáliť záver o tom, že žalované skutky sa stali, sú trestnými činmi v zmysle ich právneho posúdenia súdom I. stupňa a že ich spáchal obžalovaný.

Pri ukladaní trestu súd správne s významnou mierou citlivosti zohľadnil podstatný časový odstup od spáchania žalovaných skutkov obžalovaným po vyhlásenie napadnutého rozsudku, v súvislosti s ktorým, ale i pri zohľadnení ďalších skutočností - doterajšej trestnoprávnej bezúhonnosti obžalovaného, absencie poznatkov o tom, že by i po dokonaní žalovaných skutkov pokračoval voči poškodeným (resp. vôbec) inkriminovaným spôsobom a toho, že aktuálne poškodená s maloletou a obžalovaný, aj v zmysle ich posledných vyjadrení, žijú vlastnými životmi - možno konštatovať, že aktuálne by najmä z pohľadu účelu trestu v zmysle § 34 odsek 1 Trestného zákona neobstál záver o nevyhnutnosti pôsobiť na obžalovaného nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Ani k výroku napadnutého rozsudku o uložení obžalovanému (za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona) výchovného podmiennečného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a s ním spojenou primeranou povinnosťou v skúšobnej dobe podrobiť sa psychologickému poradenstvu nezaujímá odvolací súd akúkoľvek výhradu.

Z týchto dôvodov odvolací súd, hodnotiac napadnutý rozsudok ako správny, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.